

Това прошение бѣ изпроводено съ писмо отъ 15 януария 1876 г. до редактора на в. „Вѣкъ“ съ подписитѣ на членовѣтѣ на казалийския смѣсенъ съвѣтъ въ Севлиево: Илия Денчовъ, Хр. Спиридоновъ, Гатю Калчовъ, Иванъ Цичовъ, Иванъ х. Ангеловъ, Ханчи Ботювъ, които го моляха да го поднесе направо на великия везиръ, и му казваха, между друго, че, ако би по това прошение да послѣдватъ нѣкои разноски, да имъ яви за това, и тѣ били готови съ първо да му ги внесатъ по пощата.

Ето и прошенияето отъ Ловечъ:

„Ваше Высочество!

Ный живущитѣ подъ славныя скиптръ на Н. И. Величество Султанъ Абдулъ Азисъ Хана, сж възрадвахмы сърдечно, като чюхмы славныя неговъ фирманъ, съ който правдолюбиво, повторително и тържественно прогласява равно право на всичкитѣ истинны неговы вѣрны подданици безъ различие на вѣра и народъ. При всичката обаче тая висока Негова милость, всепокорно молимъ Ваше Высочество, да ни дозволите съ отеческа отступчивость да изразимъ нашата скърбъ и докачваніето на честолюбіето ни и да подложимъ прѣдъ подножіето на славныя Неговъ прѣстолъ, слѣдующата наша смиренна просба:

Ваше Высочество! Подписанитѣ Ваши всепокорни слугы и вѣрны подданици на Н. Величество, не можемъ никакъ да се убѣдимъ и да повѣрваме, че ще се наслаждавами съ истинско равенство, ако наедно съ нашитѣ братія и съотечественицы Османліитѣ не пазимъ съ оружіе общото наше отечество, славната османска държава, противъ нѣйнитѣ вѣнкашни и вѣтрѣшни душманы и ако не сж употребѣи бѣлгарскыя языкъ — туй естественно срѣдство да разбырамы царската воля, царскытѣ законы